

Over een Hoornse vrouw, die de barricaden opging

Een leven vol dienstbaarheid, ze zou het nooit anders gewild hebben. Alice Rusting-Van Dok, dochter van Ariën van Dok, heeft zich, waar dan ook en hoe dan ook, op haar manier ingespannen voor hen, die haar hulp nodig hadden. Van jongstaf aan.

De in 1921 in Hoorn op de Modderbacken geboren Alice wilde, nadat ze de Nijverheidsschool naast de Boterhal had doorlopen, naar het Leger des Heils. Prachtig vond en vindt ze nog het werk van de navolgers van William Booth. Daar kwam het echter niet van.

Van de vijf banen, die ze kort voor de oorlog kon krijgen, koos ze de zwaarste: de verzorging van geestelijk gehandicapte volwassenen in een inrichting te Delft. Ze was 18 jaar.

In oorlogstijd, terug in West-Friesland, werkte ze in de verpleging in het Snouck van Loosenziekenhuis te Enkhuizen, voordat ze zich in

Hoorn in de Hervormde Diakonie aan het Achterom als verpleegster ontfermde over zwervers, ouden van dagen en kassiesventers. "Nee, nooit honger gehad, wel een zware tijd, maar dankbaar".

Ze trouwde in 1944 met de tuinbouwer Jan Rusting uit Andijk, die op het bedrijf van zijn vader aan de Vennen werkte.

In 1946 nam Rusting een baan als tuinman aan op paleis 't Loo in Apeldoorn. Het jonge paar betrok er een zogenaamde Franse woning, pal bij een kazerne, waarin a-socialen waren ondergebracht, omdat er geen militairen meer waren.

Koningin

Alice Rusting trok zich het lot van de kinderen in die kazerne zo zeer aan, dat zij er ongevraagd als verpleegster ging optreden. De hygiëne was er ondermaats, de kinderen werden niet of nauwelijks gewassen. De mogelijkheden in het paleis

waren daarvoor echter legio. Daarom trok Alice maar eens de stoute schoenen aan, toen ze de kans kreeg.

"Op een goede dag kwam ik wandelend in de tuinen van 't Loo koningin Wilhelmina tegen. Ik vroeg haar of ik met de kinderen van de kazerne mocht baden in 't paleis. Ze keek me aan, maar zei niets en liep door. Jammer, dacht ik. Maar een week later kreeg ik wel toestemming om met een chauffeur en een auto van militair gezag elke woensdagmiddag naar het badhuis in Apeldoorn te gaan om de kinderen daar te wassen. En ik kreeg dekens en matrassen, die nog over waren van de winterhulp".

Terug

In '47 nam de jonge Rusting het bedrijf van zijn vader in Andijk over ("als je terugkomt krijg je een paard, had pa gezegd, Jan kreeg 'm ook, een schimmel, die daarom prompt Sinterklaas ging heten"). Toen Jan Rusting zes jaar later een fruitteeltbedrijf begon aan de Berkhouterweg 3, keerde Alice van Dok met hem terug in haar geboortestad. Wat een mooie toekomst leek op de vruchtbare grond tussen Hoorn's invalsweg en de spoorbaan. (Vervolg op pag. 116)

(Vervolg van pag 114)

krijgen. Elvira Bossert van de houthandel aan 't Kleine Oost wikkeld me in een badlaken. Later is ook Gré Doorenbos, de dochter van de gemeente-secretaris, er nog te water geraakt, maar toen hingen er gelukkig al reddingshakken".

Auto 'Maxi'

Alice had weinig op met kantoorwerk, maar als het zo uitkwam hielp ze wel in het bedrijf. Trots was ze in ieder geval wel, toen vader zijn eerste vrachtauto in 1933 aanschafte.

"Wij doopten die meteen Maxi", vertelt ze, "alsof het een hond was. Hij blafte niet, maar pruttelde wel en je moest 'm ook met zo'n slinger opdraaien. Dat was een hele sensatie in die dagen. Je zag nog bijna geen auto. Vader ging al wel met zijn personeel naar Schiphol.

Hij hechtte waarde aan een goede sfeer. Hij is zelfs met vijf man in 1937 naar de Jamboree in Vogelenzang geweest. Dat was net wat voor 'm".

Niet invorderen

Van Dok en de zijnen kwamen de oorlog ongeschonden door. In het

archief van de firma zit een brief van burgemeester Leemhorst, gedateerd 27 maart 1945, waaruit blijkt, dat Van Dok noodzakelijkerwijs een auto diende te besturen. "Niet invorderen dus" staat er geschreven. De directeur leidde tot 1953 zijn bedrijf aan wat intussen officieel de Vollerswaal was gaan heten, gesitueerd als het lag tussen enerzijds een tegelfabriek, anderzijds de zaak in bouwstoffen van Hage/Dekker, later Stoel Van Klaveren. Het bedrijf werd nog een paar jaar voortgezet door ene Floris Breed.

In 1955 kwam er echter een definitief einde aan de bloeiende onderneming van Ariën van Dok, die zich ook in het buitenland niet onbetuigd had gelaten om zich te oriënteren op nieuwe mogelijkheden voor zijn bedrijf. De stormachtige ontwikkeling op het gebied van kunstmest en alles wat daarmee annex was, maakte het op den duur voor kleinere bedrijven echter niet meer mogelijk zich in die branche te handhaven. Maar Ariën van Dok was een van de pioniers, die in Hoorn de trend had gezet.

Hij overleed na een welbested le-

ven in 1976 te Schoorl, waarheen hij na de dood van zijn vrouw, Maria Wilhelmina de Wit, in een bejaardencentrum was gaan wonen. Hij voelde zich daar, veelvuldig wandelend door bos en duin, verenigd met de natuur, die hij lief had.

Ariën van Dok, de veelzijdige pionier, op 80-jarige leeftijd. Zes jaar later (1976) stierf hij in Schoorl